

Svatá Hora

3-4

2016

ročník
LIII

Rekonstrukce v obrazech • Ústní modlitba • P. Jan Kuník

OBSAH

Úvodník

Dej zdar práci lidských rukou **3**

Představujeme vám

Jsme pozváni žít přítomnost **4**

Ze Svaté Hory

Milosti Panny Marie v obrazech **14**

Výroční zpráva Matice svatohorské **18**

Rekonstrukce v obrazech **22**

Noc kostelů **50**

Zprávy ze Svaté Hory **52**

Spiritualita

Ústní modlitba **46**

Kdo je můj bližní **49**

Informace

Listárna **48**

Náš časopis v roce 2015 a 2016 **51**

Exercicie, poutě **53**

Pravidelné bohoslužby, otevírací doba **54**

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

P. Jan Kuník

Na předposlední straně
obálky představujeme
novinky z šatníku
Panny Marie.

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory

Dej zdar práci lidských rukou

Kolik lidí už prošlo Svatou Horou a kolik rukou zde pracovalo, to by nikdo nedokázal spočítat.

Svatá Hora prošla velkou obnovou a já cítím jakýsi dluh vůči zástupu žen a mužů, jejichž ruce se podílely na tak velkém díle. Rád bych každému osobně vyjádřil poděkování a spokojenost za práci, kterou zde v rámci rekonstrukce svatohorského poutního areálu odvedl, možné to však není. Ty ruce, které pracovaly zde, dnes pracují na mnoha jiných místech. Moc si vážím činnosti každého, kdo zde něco vykonal. Svatá Hora je již po dlouhá staletí významným místem, které je vyhledáváno poutníky a lidmi z celého světa. Historie svědčí o tom, že sem přicházeli lidé různého postavení, a že Svatá Hora byla srdeční záležitostí jak urozených panovníků, tak i lidí obyčejných a prostých, a zůstává srdeční záležitostí mnoha lidí i v naší době. Lidé sem přicházejí, jako na místo velkých milostí, kde mohou světit Panně Marii všechny své starosti a trápení a prosit ji o pomoc a o přímluvu. Dodnes se po přímluvě na Svaté Hoře nebo po pouti na Svatou Horu dějí zázraky, životní změny a uzdravení. Jsem vděčný za to, že se poutní areál obnovil, aby mohl sloužit lidem a být místem neuvěřitelného dobra i v budoucnu. Zároveň věřím tomu, že se toto místo stalo srdeční záležitostí těch, kteří se na jeho obnově podíleli.

Ti, kteří zde pracovali, zanechali tu značnou investici svých sil a schopností a kus svého „já“. Prožili zde část života a troufám si říct, že ke Svaté Hoře díky tomu patří. Alespoň já to tak vidím.

Vždyť ty ženy a muži nesou svůj podíl na dobru a požehnání těch lidí, kteří sem s důvěrou ve vyslyšení prosb budou přicházet. Proto si vážím jejich rukou. Rukou, které pracují, které umí potěšit a tvořit krásné věci. Jsou to lidské ruce, které umí vyjádřit krásu, něhu, cit a to, co nitro člověka prožívá, a zaslouží si tedy úctu a požehnání. Modlíme se k nebeskému Otci slovy „dej zdar práci našich rukou“. Od jisté doby, kdy jsem mohl poznávat ty, kteří zde pracovali a dnes tu již nejsou, se také modlím: „Dej zdar práci jejich rukou“.

P. David Horáček, CSsR

284. výročí Korunovace s otevřením Svaté brány

Jsme pozváni žít přítomnost

Milí čtenáři, na stránkách tohoto časopisu máme ve zvyku představovat Vám postupně v profilovém rozhovoru osobnosti působící na Svaté Hoře. Tentokrát přinášíme rozhovor s P. Janem Kuníkem, knězem, kterému jeho poctivé a neúnavné naslouchání Božímu hlasu několikrát neočekávaně zamíchalo životními plány a představami, až ho na začátku července přivedlo do svatohorské řeholní komunity. Za ten půlrok jeho služby jsme ho poznali jako obětavého, laskavého a spolehlivého pastýře s živým zájmem o konkrétní lidské osudy a příběhy a s velkým smyslem pro humor. Z následujících stránek se dozvíte o jeho pozoruhodných životních peripetiích, hledačské nátuře i jeho názorovém zázemí.

Milý otče Jene, na Svaté Hoře Vás pravidelně potkáváme od léta 2016. Co Vás sem přivedlo? S jakým úmyslem sem přicházíte?

Věřím, že mě sem Pán Bůh posílá, a to skrze povolání do komunity redemptoristů. Jsem tady od 1. července v tzv. prenoviciátu, což je první etapa řeholní formace v rámci přípravy kandidátů na vstup do kongregace Nejsvětějšího Vykupitele. Konkrétní náplň těch dvou let, které mě v prenoviciátu čekají, je pro mne zahalena tajemstvím, ale jsem tady a mám z toho radost.

Jak došlo k Vašemu setkání se spiritualitou redemptoristů a za jakých okolností ve Vás uzrálo rozhodnutí do kongregace vstoupit?

Nebylo to jinak, než že mě Pán povolal přímo tady na Svaté Hoře, v jediné chvíli intenzivního oslovení. Byl to pro mě hluboký mystický zážitek a já jsem si až zpětně začal uvědomovat, v čem toto povolání spočívá, že jsem opravdu volán k misi v podobě hlásání evangelia chudým, a to pod záštitou redemptoristického díla.

V každém povolání vnímám na prvním místě Boží touhu po tom, aby se mu člověk přiblížil, ale součástí povolání je také přijetí člověkem, a to u mě nastalo hned. Mnoho let jsem působil v diecézní službě a líbilo se mi tam. Zároveň jsem však vnímal, že mi Hospodin otevírá jiný směr. Jsem celoživotně ovlivněn spiritualitou schönstattského

hnutí, kde je jedním z pilířů aktivní, praktická víra v Boží prozřetelnost. Otec Josef Kantenich, zakladatel hnutí, byl přesvědčen, že k nám Pán Bůh promlouvá skrze „Zákon otevřených dveří“. Říká: „Vstupte tam, kde se dveře otevírají. Když se zavírají, je to znamení, že tam Vás Pán nevede.“ Znít to jednoduše, ale úplně jednoduché to není. Vnímal jsem, že mi Hospodin, aniž bych to v tu chvíli sám chtěl, začal otevírat dveře do kongregace Nejsvětějšího Vykupitele a ostatní zavírat. Nakonec jsem přijal, protože jsem si uvědomil, že to po mně Pán Bůh chce.

Jenomže vedle oslovení a osobního přijetí je důležité také přijetí kongregací samotnou. Proto stále nežiju s neochvějnou jistotou, že jsem toto povolání obdržel. Nyní jsem pozván, abych žil přítomnost zdejší komunity, a věřím, že tato cesta bude nakonec završena tím, že mě kongregace přijme. Ale kdo ví, co má Hospodin se mnou v plánu.

Proměňuje se nějakým způsobem v kontaktu se zdejším prostředím Vaše prožívání kněžské služby, třeba právě pod vlivem místní komunity?

Určitě. Skoro bych řekl, že se tady znovu učím, co to kněžská služba znamená. Dříve jsem měl na starosti kromě vlastní pastorace také ekonomické, stavební nebo organizačně-technické věci a bylo jich tolik, že jsem skrze to zatížení nebyl schopen sloužit Bohu i lidem tak, jak bych si představoval. A nepředstavoval si to tak zřejmě ani Hospodin, jinak by mě z toho nevytrhl. Naopak tady, na Svaté Hoře, prožívám hned od svého nástupu zvláštní Boží pomoc, kterou mohu přijímat v duchovní službě na tomto pozeňnaném místě.

Za ten půlrok v sobě tedy slyšíte to přitakání Božímu záměru?

Ano.

Pojďme se teď vrátit na úplný začátek Vaší cesty. Mohl byste říct něco o prostředí, ve kterém jste vyrostl?

Narodil jsem se v roce 1967 v Písku a dodnes se považuji za Jihočecha. Děťstvím jsem prožil na předměstí Písku a byl jsem tam šťastný – zprvu mělo až venkovský charakter, ale protože tam vyrostlo sídliště, postupně se změnil na městský.

Byl jste vychován ve víře?

Ano, oba rodiče byli věřící. Maminka ještě žije, takže mě teď na dálku podporuje. Pro mě je však víra především osobní rozhodnutí člověka a to jsem samozřejmě musel učinit sám. Měl jsem kliku, že mi Pán poslal do cesty společenství věřících mladých lidí, do kterého jsem začal docházet. Scházeli jsme se tajně, dopouštějící se tzv. „mařený“ – maření státního dozoru nad církvemi. Ten prvek ilegality mě však tehdy spíš povzbuzoval. V tom společenství nebyli lidé, kteří věřili ze zvyku nebo proto, že by jim to někdo řekl, ale právě z osobního rozhodnutí. To mi velmi imponovalo.

Jaké jste měl tehdy zájmy, k čemu jste inklinoval?

Já jsem tehdy opravdu žil pouze přítomností, na žádnou kariéru jsem nepomýšlel. Studoval jsem na gymnáziu, pomáhal jsem doma (dost často nerad), o víkendech jsem chodil s partou těch mladých lidí na duchovně orientovaná setkání. Často jsme také s rodiči a s bráchou pomáhali strejdovi, který byl soukromý zemědělec. Podstatně mě v estetickém směřování ovlivnili moji dva bratrance, kteří nejprve vyznávali metal, a když zjistili, že je pro ně moc měkký, začali hrát aktivně punk. Filozofii punku jsem nepřijal, ale styl a muziku dočasně ano.

Povolání ke kněžství Vás tedy zastihlo jako pankáče?

Ne, to už jsem poslouchal spíš folk... To bylo na konci roku 1988 a považuji to za jeden z nejdůležitějších momentů mého života. Najednou jsem si totiž jako jednadvacetiletý uvědomil, že mě Pán Bůh volá do kněžské služby. Tehdy jsem studoval Vysokou školu zemědělskou v Českých Budějovicích, obor fyto technika, a domníval jsem se, že budu agronomem, zemědělským technikem. A právě rok před plánovaným koncem studií se ve mně ozvalo Boží volání. Následoval velice bouřlivý rok plný těžkého rozhodování. Když jsem o tomto svém úmyslu řekl tátovi, myslel si, že si dělám legraci, do té doby to na mně opravdu nebylo vidět. Pro tatínka bylo kněžství velmi důležité, dokonce studoval tři roky v semináři, odkud ho v padesátém roce vyhodili. Když jsem mu řekl, že mám v úmyslu stát se knězem, jsme společně seděli v rodinném kruhu (máma už to věděla, té jsem to řekl jako první) a já tatínka ujistil, že to myslím opravdu vážně. Později jsem viděl, jakou má obrovskou radost, že se toho dožil.

Co se dělo, když jste povolání rozpoznal?

Vnitřně jsem své povolání přijal, s Boží pomocí, a o svém úmyslu jsem řekl tehdejšímu kapitulnímu vikáři Kavalemu. Věděl jsem totiž, že pokud se člověk chce přihlásit na teologickou fakultu (která byla tehdy ještě v Litoměřicích), nesmí mít žádný titul. Komunisté nechtěli vzdělané kněze. Já jsem byl téměř na konci vysokoškolského studia, ale kvůli kněžské službě jsem byl odhodlán se školy vzdát. Otec Kavale mi tehdy řekl: „No, to máte pravdu, takovou podmínku tam mají, ale pokud teď kvůli kněžství opustíte školu, oni si řeknou, že jste nějaký moc zanícený, když jste ochoten vzdát se všeho zabezpečení kvůli teologii, a bude jim to podezřelé.“ Já jsem namítal, že apoštolové taky hned všeho nechali a šli. On odpověděl: „Dodělejte tu školu. Nebojte se, až se potom přihlásíte, už to bude možné a oni Vás přijmou.“ Jako by měl intuici nebo vhled do budoucnosti. Já jsem poslechl, státnice jsem dokončil v srpnu 89, v září jsem se přihlásil na teologickou fakultu a v listopadu přišla revoluce. Ani mě už staré struktury nestihly obtěžovat – přihlásit se znamenalo dříve mimo jiné i pohovor s STB, ale ten už jsem absolvovat nemusel. Pohovor jsem měl s tehdy nově jmenovaným českobudějovickým biskupem Vlčkem, pak klasické přijímačky na Katolickou teologickou fakultu UK, která od roku 1990 začala fungovat v Praze.

Jak jste vlastně strávil ten rok, který vám do nástupu do Prahy zbýval?

Budete se divit, ale dělal jsem brigádu na poště v Přísku. Rok jsem byl pošťákem a moc mě to bavilo.

Vždycky jsem (trochu zidealizovaně, snad pod vlivem některých pohádek) vnímal práci pošťáka jako svého druhu duchovní povolání. Andělé jsou přece jako doručovatelé Božích vnuknutí také tak trochu pošťáky. Zároveň při roznášení pošty může docházet k letmým setkáním a rozhovorům, které často v lidech na začátku dne mohou zažehnout jiskřičku vídnosti. Cítil jste to podobně?

Ano, ačkoliv jsem tehdy chodil hlavně po sídlišti (v bezprostředním okolí svého bydliště) – sídliště vždycky lidi trochu uzavře. Byli tam ale lidé, se kterými jsem si povídal, hlavně starší mě měli docela rádi. Nejenom, že jsem jim poštu předal, ale snažil jsem

se je i vyslechnout, pohovořit si s nimi. Dnes je to, zdá se mi, daleko více odosobněné. Měl jsem také mezi pošťáky výbornou kamarádku – z metodistické církve. Zkrátka, bylo to pěkné, ta práce mě těšila.

Potom jste tedy nastoupil na teologickou fakultu do Prahy. Jak jste to tehdy prožíval?

Ten zážitek Božího oslovení se ve mně postupně usazoval. Definitivní souhlas, skutečné potvrzení mého povolání, přišel vlastně až v okamžiku mého svěcení. Do té doby jsem se ale setkal s řadou pro mě podstatných impulzů. Například jsem se na fakultě začal potkávat s bratry, kteří žili již zmíněnou schönstattskou spiritualitou. Přijali mě mezi sebe a pravidelně jsme se scházeli v rámci – na fakultě tradičních – „komunitních úterků“. Pomáhal jsem ono společenství vést. Později se transformovalo do podoby s výrazným mariánským akcentem. Jezdili za námi dokonce schönstattsí kněží z Německa. Původně jsem uvažoval, zda touto cestou nemám jít naplno, ale nakonec jsem poznal, že mě Pán volá do diecézní služby, a pro ni jsem se pak také rozhodl. Zpětně ale musím říct, že mě možná některé dary, které přináší schönstattska spiritualita, tak trochu zachránily a vděčím jim za mnohé, a to nejen co se týká semináře.

Můžete stručně popsat, jaké jsou hlavní pilíře schönstattske spirituality?

Je to každodenní a praktická víra v Boží prozřetelnost. Dále uzavření úmluvy lásky s Pannou Marií – skrze ni pak uzavíráme úmluvu lásky s trojjediným Bohem samotným, který je konečným cílem. Já jsem to vždycky chápal tak, že Bůh uzavírá smlouvu se mnou jako první. Třetí pilíř říká, že jsme nástroji určenými k obnově světa v Bohu.

Byl pro Vás vztah k Panně Marii podstatný už na začátku, v době píseckého duchovního společenství, nebo vznikl postupně?

Neřekl bych, že pro mě na začátku nebyl důležitý, ale v okamžiku mého vstupu do semináře se výrazně prohloubil.

Prošel jste v průběhu studia teologie nějakou krizí? Stál jste na rozcestí, kdy se člověk na celý život rozhoduje o prioritách, a určitý typ realizace se mu uzavírá. Zvolil jste, ale pak mohlo dojít k otřesu, k pochybnostem.

Jednu takovou událost jsem na fakultě prožil, ale nebyla to krize povolání, že bych pochyboval, zda jsem na správné cestě, nýbrž krize učení. Já jsem v dřívějších dobách nebyl vždy disciplinovaný student a byl jsem zvyklý učit se spíše nárazově a pod tlakem, hlavně během zkouškového období. Když jsme pak na teologické fakultě měli čtyři jazyky (z toho tři mrtvé), vrcholné filosofické obory, Starý zákon a ještě leccos dalšího, bylo to pro mě opravdu náročné. Ve druháku už jsem měl dost. Na konci jsem měl složit během dvou týdnů sedm zkoušek a zápočtů a byl jsem v takové krizi, že jsem nebyl schopen se cokoli naučit. Pak ale přišla chvíle, kdy mi Hospodin dal jasně najevo, že mám vytrvat. Blížila se zkouška ze Starého zákona u prof. Hřebíka, šlo o dvousemestrální kurz. Hřebík byl proslulý jako laskavý, avšak důkladný examínátor. Na zvládnutí látky jsem měl dva dny a stihl jsem se doučit jen jeden semestr. V té době jsem četl knížku protestantského vojenského kněze Merlina Carotherse Život v nových dimenzích, která čtenáře nabádá, že mají přijímat dobré i zlé a děkovat za to (za obě) Bohu. A tak jsem si v předvečer zkoušky kleknul před svatostánkem v kapli, všeho jsem nechal a začal jsem chválit Pána a děkovat mu, že to neumím. Dostal jsem sílu Ducha svatého a šel jsem klidně spát.

Ráno jsem čekal na zkoušku jako jeden z prvních. Namátkou jsem zabodl prst do sešitu přednášek z toho druhého semestru, který jsem nestihl nastudovat. Zrak mi padl na úvod do knihy Jonáš, tak jsem si ho přečetl. Pak jsem byl pozván ke zkoušce. Otázku z prvního semestru jsem v pořádku zodpověděl. Pak se na mě pan profesor podíval

a řekl: „Vy máte na klopě rybu.“ Opravdu jsem na sobě měl sáčko s rybou, kterou tehdy rozdávali bratři baptisté. Byl to známý, prastarý akronym Ježíše Krista, řecky ICHTHYS – ryba. „Když máte na klopě rybu, tak mi řekněte něco o Jonášovi!“ pravil Hřebík s úsměvem. Kupodivu jsem si pamatoval všechno, co jsem narychlo přečetl, a tak jsem mu to honem odvykládal. „Uměl jste to výborně. Ale něco mi říká, že Vám už další otázky dávat nemám. Tak já Vám píšu jedničku,“ pravil Hřebík bezelstně. Od té doby jsem studoval tímhle způsobem. Jednak jsem vždy Pánu Bohu děkoval, že to neumím, a také jsem většinou opravdu dostával otázky, které jsem si přál.

Z vašich zážitků, jak je vyprávíte, je znát, že máte velký dar prožívat skutečnost živým, až mystickým způsobem. Projevujete velkou otevřenost a citlivost k jemným signálům, které se Vám často ukazují jako Boží znamení.

Já Vám bohužel musím tuhle Vaši představu zbořit, ono to bude spíš tím, že si těch několik zážitků tohoto druhu, které jsem v životě měl, pamatuji tak silně, že mám tendenci o nich často mluvit. Nicméně pamatuji si je proto, že ten zbytek byl naprostý opak – každodenní práce, starosti, snaha o víceméně věrně plnění povinností a víceméně horlivou modlitbu. Myslím, že kdybyste před mou rodinou nebo před mými bývalými farníky řekl, že jsem mystik, dost by se chechtali.

Během našeho povídání jste ale dvakrát použil spojení „žít přítomnost“. To samo o sobě ukazuje na určitý typ bdělosti, který je pro Vás, myslím, příznačný. Všiml jsem si, že někdy z bohoslužeb přicházíte se slovy tohoto typu: „Nechal jsem to na Pánu Bohu a děly se věci...“ Nechat takto proudit přítomnost je velké umění. Karl Rahner napsal: „Křesťan budoucnosti bude buď mystikem, nebo nebude vůbec.“ Domníval se, že v budoucnosti bude položen důraz

na osobní spiritualitu a že i práce církve musí být vždy prodchnuta opravdovostí živého vztahu s Bohem.

Ano, to je to, co ve svých dobrých chvílích tady na Svaté Hoře hledám a prožívám. Asi jsem to prožíval i v minulosti, ale ne tak silně. Tady mi Bůh dává víc prostoru ponořit se do Božích tajemství.

Máte nějaké výrazné duchovní vzory nebo inspirátory, např. mezi světcí?

O otci Josefu Kentenichovi jsem už mluvil. Ten mě mimochodem inspiruje i svou smrtí. Zemřel poté, co odsloužil první mši svatou v novém kostele Nejsvětější Trojice, který byl v roce 1968 postaven v Schönstattu. Otec Josef zakončil mši svatou, došel do sakristie, padl a zemřel. To je ideální kněžská smrt.

Ze světců jsem inspirován některými aspekty života sv. Jana Maria Vianneye, do jisté míry sv. Františkem z Assisi a teď poznávám zakladatele kongregace redemptoristů, sv. Alfonse z Liguori, jehož život mě nadchl. Jinak mě Pán spíše vedl k přímému osobnímu vztahu ke Kristu a k Panně Marii. Přece jen jsem si vzpomněl na svätce, kterého velmi často zývám: sv. Jana Nepomuckého jako patrona dobrého počasí. Zažil jsem několik situací, které se staly evidentně na přímluvu sv. Jana Nepomuckého, tak neuvěřitelných, ba zázračných, že o nich raději nebudu mluvit, protože byste mi nevěřili.

V chronologii Vašeho života nyní stojíme na prahu Vaší diecézní služby. Kam jste se vydal?

Po studiích na teologické fakultě jsem nastoupil do českobudějovické diecéze. Byl jsem otcem biskupem Liškou vysvěcen na jáhna

a 14. října 1995 jsem přijal kněžské svěcení. Stal jsem se kaplanem v Táboře, kde jsem pobyl dva roky po boku P. Vladimíra Vyhličky, který byl mým představeným. Potom jsem dostal na starost farnost Chotoviny, kde jsem sloužil čtrnáct let, v letech 1997 až 2011. Jak na Tábor, tak na Chotoviny vzpomínám opravdu rád. Dalších pět let Rožmitál pod Třemšínem. až do července 2016. Tam jsem prožil dvě dlouhá období nemoci, a to způsobilo, že jsem se nemohl farníkům věnovat tak, jak bych si přál. Tato dvě období byla pro mě asi největšími životními zkouškami. Nemoc mi téměř znemožňovala službu a vlekle se to dlouho. Prožíval jsem krizi po všech stránkách. Poté, co jsem přijal pomazání nemocných, se situace začala pomalu zlepšovat.

Zkusím se ještě maličko vrátit. Jaké to bylo v Chotovinách, vašem prvním skutečně dlouhodobém působišti?

Odpovím oklikou. Když jsem nastoupil do Rožmitálu, ze začátku po mně někteří farníci chtěli, abych srovnával, abych jim řekl, jak se cítím. Řekl jsem jim po pravdě: „Představte si, že byste žili v nějaké rodině čtrnáct let, měli byste ji rádi, a najednou by Vám řekli, že už to není vaše rodina a máte si najít novou.“ (Toto ale platilo nejen pro Chotoviny, ale později i pro Rožmitál.) Spolu s Chotovinami jsem se postupně staral o dalších pět farností a osm míst a všechna mi přirostla k srdci. Ze začátku jsem prožíval různé těžkosti, ale v druhé polovině mé tamní služby už jsem měl vybudovaný tým lidí, kteří mi pomáhali a od některých organizačních věcí mi ulehčili. Odejít pro mě bylo extrémně těžké a ten důvod, proč jsem otci biskupovi nakonec řekl ano, se dá opět považovat za zvláštní Boží znamení. –Vidíte, vy mě tím rozhovorem přivádíte k tomu, že jsem skutečně těch mezních zážitků s Hospodinem posbíral víc, než si uvědomuji. Bylo to v únoru 2011, když se mi podařilo kompletně rozšrotovat auto a jako zázrakem z nehody vyvážnout jen s otřesenou mozku a pohmožděnou krční páteří. Po téhle auto-nehodě jsem radikálně změnil spoustu věcí ve svém životě. Pán Bůh mě přiváděl blíž k sobě, hlouběji jsem vnímal to, co ode mě očekává. Týkalo se to i mého přemístění, kdy mi ukázal, že tudy vede další cesta. Tehdy jsem se ptal: „Proč mě, Pane Bože, posíláš do Rožmitálu?“. Dnes tuším jeden z důvodů – Rožmitál je blízko Svaté Hoře.

Ten požadavek (či návrh) odchodu z Chotovin do Rožmitálu přišel zčistajasna?

Pro mě ano, dokonce mi několik měsíců předtím dali na starost nové farnosti, takže jsem předpokládal, že nějakou dobu zůstanu. A najednou v květnu vám řeknou tohle. Byl by to pro mě šok, kdybych neměl ten únorový zážitek s Pánem.

Pamatujete si svou první cestu na Svatou Horu během Vašeho rožmitálského působení?

Ano, když jsem byl v Rožmitále první den, zoufale jsem potřeboval svatou zpověď. Vlivem přestěhování jsem totiž ztratil všechny zpovědníky včetně hlavního, a tak jsem zavolaal tehdejšímu generálnímu vikáři o radu. Řekl mi, že mám zajet na Svatou Horu, tak jsem jel a mým skvělým zpovědníkem se, bohužel nakrátko, stal P. Vaněk. Kromě toho jsem tu později zažil to úžasné duchovní oslovení, o kterém jsem mluvil v úvodu.

Rožmitál pod Třemšínem byl mimo jiné působištem J. J. Ryby. Během těch pěti let, kdy jste tuto farnost vedl, proběhla dvě významná Rybova výročí.

Jak jste tam vyzářování této osobnosti vnímal?

S nadšením! Těch pět let bylo úžasných mimo jiné právě proto, že jsem mohl do jisté míry poznávat jeho život a tvorbu. Rybův duch je v Rožmitále všudypřítomný, navíc jsem měl to štěstí blízce spolupracovat s lidmi, kteří skutečně nesou jeho odkaz a byli schopni ho ve spolupráci se mnou prakticky vkládat do života farnosti. Na obou těch kulatých výročích jsem se aktivně podílel, od bohoslužeb po rozmanité společenské akce. Nejvíce na mě zapůsobilo, když jsem v sobotu po výročí Rybova úmrtí sloužil mši svatou přímo na místě, kde spáchal sebevraždu. Šlo o requiem za něj, za spásu jeho

duše, a v rámci té bohoslužby jsem také to místo požehnal. Nevím, jestli si to třeba nenamlouvám, ale když jsem to místo poté navštívil, mělo najednou zcela jiný charakter.

Zaznamenal jste i tu světskou, třeba pedagogicko-didaktickou část jeho tvorby? On např. zveršoval a zhudebnil jakýsi katechismus pro školní děti (s názvem Dar pilně mládeži), kde jsou pro potřeby dětí humornou formou shrnuty zásady dobrého chování – k otci, matce, učitelům nebo příklady nabádající k sebedisciplíně atd... Je to nesmírně vtipné dílo.

Tuhle konkrétní práci jsem neměl možnost poznat, ale prošel jsem dlouhými rozhovory s lidmi ze Společnosti Jakuba Jana Ryby, také v místním muzeu je nashromážděno veliké bohatství exponátů v rámci expozice ve druhém patře (v Památníku J. J. Ryby), takže o jeho pedagogické činnosti jsem zpraven.

Vraťme se teď do současnosti, tam, kde jsme začali. Nelitujete zpětně, že jste strávil tolik let v diecézní službě, když jste nakonec zvolil jinak?

Vůbec nelituji.

Na Svaté Hoře nyní zažíváte život v řeholní komunitě, který je zde specificky propojen s významnou a staletou poutní tradicí. Svatá Hora je maják, který lidi přitahuje z velkých dálek. Jaká je Vaše zkušenost se Svatou Horou jakožto poutním místem? Jak se Vám tyto dva modely přijímají ve vzájemné kombinaci?

Na to je těžká odpověď, protože já jsem na té redemptoristické cestě skutečně na začátku. Myslím si však, že obojí je tu v naprosté symbióze. Já si nedovedu představit ideálnější místo – Pán přichází s každodenními zárkami, Panna Maria nám tu všem dává sílu vyjít odsud dál, jít za nemocnými, jít sloužit bohoslužby, zpovídat, setkávat se s lidmi.

Dovolíte-li, rád bych teď otevřel ještě poslední blok otázek, který bych věnoval některým vašim názorům a postojům.

Máte zkušenosti s dětskou pastorcí, např. z předešlých působišť? Myslíte si, že je třeba volit pro děti specifický přístup slavení mše svaté a přizpůsobovat ji

V komunitě redemptoristů na Svaté Hoře

dětem, anebo by se naopak měly přirozeně začlenit mezi ostatní farníky na běžných bohoslužbách? Co ve vztahu k dětem považujete za nejdůležitější?

To je široká otázka. Za prvé: jsem přesvědčen, že každý člověk je povolán pro konkrétní způsob služby, každý má své dary a své úkoly. Mám-li konkrétní úkol, mohu vyzorovat, že pro něj mám i konkrétní Boží dary. A naopak, objevím-li u sebe dary, budou pravděpodobně určeny pro splnění nějakého konkrétního úkolu. Já jsem hluboce přesvědčen, že nemám pro službu dětem charisma, a to především pro tu stálou a trvalou službu ve smyslu vyučování náboženství – to jsem za ta léta

poznal. Z tohoto důvodu jsem si vždy hledal pro službu vyučování spolupracovníky a spolupracovnice z řad laiků (a našel jsem vynikající, ať už v Chotovinách, v Borotíně nebo v Rožmitále). Já sám jsem se spíš zaměřoval na jednorázová setkání s dětmi na určitá témata. To mi docela sedělo. V Chotovinách jsem např. zprostředkoval účast dětí na projektu Člověka v tísní, který se týkal vyučování historie na školách. Kromě toho jsem také rád sloužil mše svaté s dětmi. Abych tedy odpověděl na otázku: Byl bych radikální a řekl bych, že člověk by měl bohoslužbu přizpůsobit charakteru účastníků. Jak pozoruji vývoj, stává se čím dál tím obtížnějším „vymyslet to“ tak, aby děti byly schopné mši svatou bez problémů přijímat. Proto je dokonce v nových instrukcích dovoleno např. homilii nahradit katechézí, hrou nebo rozhovorem s dětmi. I já jsem po domluvě s katechety nechával děti, aby čas po evangeliu naplnily po svém. Tady na Svaté Hoře jsem zatím neměl možnost sloužit mši svatou s dětmi, ale na Chotovině a v Rožmitále jsem to dělal relativně často. Měl jsem přitom dva pilíře, na které jsem se zaměřoval – za prvé to byla spolupráce s katechety, kteří tu bohoslužbu z hlediska účasti dětí sami připravili, a za druhé to byla hudba. Vždy jsme spolupracovali s rytmickými kapelami hrajícími hudbu, kterou děti přijímají.

Úkol, který jsem na Svaté Hoře přijal, se ale netýká práce s dětmi. Přijal jsem především poslání mezi nemocnými.

S tím souvisí další otázka. Často doprovázíte nemocné lidi, pomáháte jim nést jejich slabosti, obavy, strach. Jak si myslíte, že se dnes vyvíjí vztah ke smrti a posledním věcem?

Je pro mě velkým darem, že jsem takovouto službu mohl přijmout. Spolu s P. Davidem Horáčkem jsem se dostal do paliativního týmu příbramské nemocnice, která začíná budovat Oddělení paliativní péče. V rámci příprav jsme se jeli podívat na obdobné odděle-

P. Kuník přednáší návštěvníkům farního kostela Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále o liturgii během Noci kostelů 1. června 2012

Foto: Archiv Cvokařského muzea ve Starém Rožmitále

ní do pražské Nemocnice Milosrdných sester sv. Karla Boromejského (pod Petřínem). Tamní návštěva pro mne byla obrovským zážitkem. Především jsem tam našel lidi, kteří i v dnešní době září, viditelně skrze ně působí Duch svatý a dává jim sílu starat se o lidi na pokraji smrti s velkou láskou. Starat se tak, že tito nemocní, kteří mají téměř všichni stanovenou letální diagnózu, dokážou pokojně přijmout svou smrt. Četl jsem nedávno příběh o lazaretní sestře, která za války přišla k lůžku umírajícího, laskavě s ním rozmlouvala a potom, jen na chvilku, zmínila téma víry a zeptala se zraněného: „Vy jste věřící?“ A on odpověděl: „Teď už ano.“ V tom spočívá to velké charisma služby lidem. V tom, že my sami se musíme naučit být svědky. V jedné z předchozích otázek jste se zeptal, co považují za nejdůležitější ve vztahu k dětem, a já jsem Vám neodpověděl. Myslím, že odpověď by měla být stejná jako v případě nemocných: nejdůležitější je nabízet svědectví. Tiché svědectví, ne moralizování, ne předávání pouček, ne hlásání bez obsahu. I v péči o nemocné, ba nejvíce tam, je důležité pochopení – a svědectví. Svědčit však nesmíme slovem, ale obsahem. K čemu na takovém paliativním oddělení slova o víře, když tam přece neberou jen věřící, všichni jsou tam podle diagnózy. Do týmu také nepřijímají lidi podle víry. Toto charisma služby a svědectví může mít každý člověk, každý může projevít laskavost a obětavost.

Jakým způsobem sami nemocní většinou vnímají ten vztah ke konečnosti?

Tváří v tvář nějaké velké zkoušky (smrt je jedna z nich, možná největší), se přirozeně hlásí ke slovu strach. Strach ze smrti je, aniž bychom si to uvědomovali, z hlediska hlubinně-psychologické motivace nejčastějším motivem lidského jednání. A to, co je v nás takhle hluboko zakořeněno, vystoupí o to výrazněji na povrch, když je smrt hmatatelně před námi. S tím se u těchto lidí setkávám, míra strachu je čím dál větší. Nicméně je

P. Kuník byl během svého působení ve Starém Rožmitále aktivním členem SDH. 16. července 2011 světil nově zrekonstruovanou hasičskou zbrojnici. Foto: Archiv Cvokařského muzea ve Starém Rožmitále

tady jedna cesta. Já sám v tom tápu, stále začínám, stále hledám, ale doktorka Šafařová ze zmíněné podpetřínské nemocnice mi na jednu z mých otázek fekla: „To nejdůležitější není klást požadavky, vést je k vyšinám, ale naučit je žít přítomnost, přítomný okamžik.“ Ano, to je ta chvíle, kdy se náš život uskutečňuje, kdy dochází k setkání s Pánem. Musím se to sám učit, ale pracuju na tom.

Mohu se ještě (zcela z jiného soudku) zeptat, jaký máte názor na stanoviska církve ke společenským a politickým otázkám? Měla by se církev jako jeden z hlasů v naší společnosti k takovým otázkám vyjadřovat?

Můj problém je, že nevím, kdo z účastníků takových rozprav má být chápán jako představitel církve. Od nástupu papeže Františka vnímám tendenci k decentralizaci, k názorové autonomii jednotlivých biskupských konferencí, diecézí, farností i jednotlivců.

Může to být způsobeno typem angažovanosti papeže Františka? Vnímáte to jako chybu?

Nic není černobílé. Já si myslím, že to má dva aspekty. Ten dobrý je v tom, že roste to téměř nejpodstatnější – svoboda, individuální svoboda křesťana. Kde je Duch Páně, tam je i svoboda. Existuje však nebezpečí, že nebudou-li přece jen stanoveny hranice, kam až ta svoboda může zajít, organismus církve se může zkazit (ne z hlediska Božího, ale z našeho, lidského hlediska). Nynější celkový obraz situace vypadá tak, že hlas papeže Františka se stává jen jedním z hlasů a je to dokonce všude zdůrazňováno. Další různorodé a mnohdy protichůdné hlasy se ozývají z nejrůznějších stran (od laiků, diecézních představitelů atp.) a vytvářejí chaos. A tyto jednotlivé hlasy není možné ani dobře považovat za stanovisko církve. Na druhé straně, já bych si přál, aby takový hlas zazněl. Ale – nezaznívá. Spíš můžu v těch záplavách různých vyjádření najít ty, které mi konvenují, ale nemohu je vnímat jako reprezentativní, sjednocený hlas církve.

Když Vám zbyde nějaký volný čas na četbu, po jakém autorovi nebo knize nejraději sáhnete?

Čtu nejraději detektivky a fantasy romány. Přečetl jsem leccos od C. S. Lewise, miluji např. jeho Rady zkušeného ďábla, zvláště závěr. Jedním z mých vůbec nejoblíbenějších autorů je J. R. R. Tolkien, jehož Pána prstenů kladu na samý vrchol žánru fantasy. Od doby příchodu na Svatou Horu vyhledávám také dokumentární filmy o různých dějinných událostech, v nichž částečně nacházím inspiraci ke kázáním a navíc mě historie obecně vždy zajímala jako obor. Momentálně jsem s nadšením přečetl onen životopis sv. Alfonse z Liguori. A přiznám se, že když potřebuji oddech, čtu nejrůznější pohádky.

Nějaký jiný koníček, který by nesouvisel s intelektuálně-kulturní výbavou člověka, jste v životě neměl?

Nevypadám na to a dnes jsem už na druhé straně barikády, ale dřív jsem opravdu rád chodil na procházky do přírody, hlavně o prázdninách. Prošel jsem Tatry, Hostýnsko, Jižní Čechy a mám na to úžasné vzpomínky. Pak se ale v jednu chvíli prudce zlomil můj zdravotní stav a já jsem se tomu přizpůsobil – možná až moc, protože už opravdu do přírody nechodím. Mám sice skutečně zakázáno se fyzicky přepínat, ale někdy bych asi vyrazit mohl a měl.

Milý otče Jene, srdečně Vám děkuji za tohle moc příjemné povídání. Jsme moc rádi, že Vás tu máme a přejeme Vám hodně zdraví, radosti, naděje a Božího požehnání do všech dalších dnů a mnoho elánu do Vaší služby.

Děkuji Vám. Jsem rád, že mě sem Pán Bůh povolal. Chci za to poděkovat jemu i Vám, kteří jste mě přijali. Jsem tu šťastný. Všechny čtenáře moc zdravím a vyprošuji jim požehnání. A teď mě čeká ten těžký úkol, žít tu přítomnost.

S P. Janem Kuníkem hovořil Mikoláš Troup

Milosti Panny Marie v obrazech

Svatohorský komiks

Svatohorský komiks

Svatohors

Na svém putování po svatohorských ambitech s vyobrazeními zázračných zásahů Panny Marie Svatohorské, kterými nás provází výkladový text z dávné publikace redemptoristy P. Václava Smolíka, jsme dospěli doprostřed jižního křídla. Nyní tedy stojíme přímo před Březnickou branou. Zakloníme-li hlavu,

uvidíme v malovaném klenutí nad sebou hned osm výjevů, které vytvářejí dohromady jakousi mozaikovitou růžici. Mírně jsme si již o jednom z těchto obrazů, konkrétně o obraze s číslem 33, vyprávěli a dnes si představíme hned čtyři další, tedy obrazy s čísly 33 a, 33 b, 34 a 35. Na všech těchto malbách nám neznámý umělec předkládá události, v nichž Panna Maria podává pomocnou ruku těm, kteří se k ní utíkají v nemoci a utrpení. Malíř nás svými obrazy nabádá, abychom i my byli pamětlivi těchto příkladů.

33 a

Na jednobarevném obraze vidíme svatohorský oltář, na něm Pannu Marii Svatohorskou, od níž se šíří na všechny strany záře a paprsky padají též na šlechtice, klečícího na stupni oltářním. Před obrazem hoří voskoviče. Připsán rok 1656.

Svatohorské letopisy o tom vypravují toto: „Léta 1656 urozený pán Jan Karel, syn vysoce urozeného pána Jana Viktorina, svatě říše římské hraběte z Waldštejna, uče se literárnímu umění na školách malostranské koleje Tovaryšstva Ježíšova a jsa v druhé škole, nakazil se morem. Užil mnoho léků,

ale s malým prospěchem, protože ho sama Rodičky Boží ruka měla uzdraviti. Když tedy nic nepomáhalo a tři lékaři nevěděli si rady, domníval se každý, že ten urozený mládenček zvadne ve svém mladém věku jako kvítek. Zatím urozený pan otec jeho dověděl se o nebezpečné nemoci synáčkově a neskládaje naděje v lidské lékařství, utekl se k Svatohorské P. Marii, a aby synáčku svému delší život vyprosil, čtyři bílé svíce poslal na Svatou Horu a aby před zázračným obrazem rozsvíceny byly, poručil. A divná věc! Hned jak ony svíce počaly hořeti na svatohorském

oltáři (což se poznalo potom, když čas k času srovnali), počalo lépe býti nemocnému mládeněčkovi v Praze, a čím déle hořely, tím on většího nabýval zdraví, až ozdravěl. Od kteréhožto času až podnes dobrodiním Rodičky Boží stále zdrav a silný zůstává.“

33 b

Protější obraz s letopisem 1658 znázorňuje pád ženy s pavlače. Od Panny Marie dopadají na ni paprsky.

V kronikách o té příhodě čteme: „Dne 4. května poděkovala zde Voršila Vršovská z Prčice za uzdravení svých nemocí, které si přivodila pádem s pavlače a jimiž po osm neděl trpěla.“

34

Obraz následující představuje Svatou Horu a na jejím úpatí vidíme mládeněka, an na kolenou k svatyni putuje. Obraz má letopočet 1735.

V rukopisné české kronice je o tom obraze zaznamenáno: „Jan Jiří Krausa měl syna, který sedm let od narození svého na žádné noze státi nemohl. Jak jej matka Rodičce Boží na Svaté Hoře zaslíbila, tak se postavil na nohy pacholík a choditi začal.“

35

Na protější straně vidíme povoz tažený dvěma mládenci. Před povozem běží několik oveček. V pozadí je namalován s jedné strany kostel a větší klášterní budova, s druhé strany v dáli svatyně svatohorská, směrem k ní se povoz pohybuje.

Letopisy o tom podávají následující zprávu: „V Obořišti roznemohl se Tomáš,

Milosti Panny Marie v obrazech

Svatohorický

ovčák, velmi těžce po celém těle cítil náramné bolesti a píchání, jimž žádný lékař pomoci nemohl. Smrt zdála se býti jistá. Ač byl toliko na oko katolíkem a jen nedokonale věřil, že mu blahoslavená Panna Maria pomoci může, přece přišlo mu na mysl, aby se k ní na Svatou Horu o pomoc utekl. Slíbil tedy, že bude-li uzdraven, pět ovcí na Svatou Horu daruje. Hned přestala dokonale nemoc, kterou se celý rok byl trápil. Ale on zapomněl na učiněný slib a celých 7 let, nedbaje výčitek svědomí, s odvedením ovcí odkládal, ano máje uctívání nejsv. Matky Boží za pověru, soudil, že ničím povinen není. Ač mu Rodička Boží dlouho shovívala, netrestajíc ho dle zasloužení, dopustila naň r. 1655 na den sv. Václava tak těžkou nemoc, že na ruce i nohy ochroměl a ani tělem ani hlavou hnouti nemohl a tři čtvrti léta na jednom místě ležeti musil a domácí obraceli jej s boku na bok. Tím měl jasně poznati, že potřebuje pomoci Boží. Uznav svou vinu, rozpomínal se, co před lety blahoslavené Panně Marii slíbil, a přesvědčen jsa, že Rodička Boží pomocníci jest těch, kteří v ní skládají důvěru svou, dal se dovézt na Svatou Horu a hned do zповědnice donést. Vyzpovídav se, přijal uctivě a nábožně Nejsv. Svátost Oltářní a poroučel blahoslavené Panně Marii snažně ostatek života. Od toho dne pak patrně znamenal, že mu ubývá bolesti a přibývá zdraví. Ještě měsíc ani neminul a již se s radostí vrátil k pastýřské povinnosti své a v brzké době těch pět ovcí sám na Svatou Horu dohnal.“

Malíř spojil tu v jedno putování nemocného ovčáka a jeho dar.

(Tento příběh si můžete prohlédnout na protější straně v komiksovém zpracování.)

S využitím textu P. Václava Smolíka ČSsR připravil a ilustroval Mikoláš Troup

Výroční zpráva Maticе svatohorské

za období od 30. 5. 2015 do 22. 4. 2016

Úvod

Maticе Svatohorská je sdružením přátel a příznivců Svaté Hory. Jejich členství je odrazem snahy se jakýmkoli způsobem – modlitbou, vlastní prací či finančním příspěvkem – podílet na tom, aby toto poutní místo stále více rozkvétalo do krásy a všichni se zde cítili jako doma. Všichni členové Maticе Svatohorské pak tvoří jedno velké společenství. Každý pátek na sebe všichni vzájemně v modlitbě pamatují a rovněž je v bazilice sloužena v 7 hodin mše svatá za všechny živé i zemřelé členy Maticе Svatohorské a dobrodince Svaté Hory.

Představenstvo Maticе Svatohorské je povinno svým členům podat každoročně informace o její činnosti. Činíme tak formou této výroční zprávy, která uzavírá třetí rok práce výboru.

Členská základna

Za rok 2015 se počet členů Maticе Svatohorské mírně zvýšil.

	k 25. 5. 2015	k 15. 5. 2016
registrovaných	1226	1230
zemřelých	17	16
zrušilo členství	1	4
nových členů	5	6
aktivních	865	877

Výbor matice, schůze výboru a výroční schůze

Poslední výroční schůze se uskutečnila dle Stanov Maticе Svatohorské 30. 5. 2015 na Svaté Hoře. Program byl zahájen v 10 hodin mší svatou v kapli exercičního domu, které předsedal P. Mgr. David Horáček. Následovalo shromáždění členů ve společenské místnosti exercičního domu. Na programu byla prezentace dění na Svaté Hoře. Výroční členská schůze pokračovala schválením programu a mandátové komise, přednesením výroční zprávy,

zprávou revizní komise a diskusí. Následovalo občerstvení a výroční členská schůze byla zakončena předáním fialových šatiček pro Pannu Marii Svatohorskou od kostelníků Pavly a Milana z Frydka.

Výbor Maticе svatohorské se scházel pravidelně jednou za měsíc s výjimkou letních prázdnin.

Hospodaření

Kontrolní komise provedla v měsíci květnu 2016 kontrolu hospodaření Maticе Svatohorské za rok 2015. Podrobné informace o hospodaření Maticе Svatohorské jsou obsahem zprávy kontrolní komise, která bude následovat.

Činnost

Velké varhany

Díky vaší štedrosti mohla opět pokročit stavba velkých varhan pro Svatou Horu. V závislosti na finančních prostředcích, které Maticе průběžně shromáždí, pokračuje varhanář Šlajch na stavbě varhan. Téměř veškerá práce a úsilí všech členů výboru je věnována tomuto projektu, zvláště zajišťování jeho financování. Od prosince 2008, kdy byla stavba velkých varhan zahájena, bylo proinvestováno již 12.128.454 Kč, z toho za uplynulé období to bylo 2.492.000 korun.

Varhany je nadále možné podpořit také odesláním dárcovské SMS. Cena DMS je 30 Kč, na varhany se odesláním jedné DMS přispěje 28,50 Kč.

Všechny práce, které mohly být provedeny v dílně varhanáře pana Šlajcha, jsou hotové. V loňském roce bylo provedeno lakování a zlacení skříní varhan a započaly řezbářské práce. Tyto práce podpořil opět dárcе z Prahy v hodnotě 900 tisíc Kč. Velmi důležitá je však také podpora od drobných dárců a také stále pokračuje adopce jednotlivých píšťal. Celkem je pro adopci k dispozici 122 prospektových (viditelných) píšťal + 30 píšťal jazykových nejsilnějšího pedálového rejstříku Posauunu + 2 zvonkohry. Cena adopce se pohybuje v rozmezí 1.000,- až 150.000,- Kč podle velikosti píšťaly. Bližší informace je možné získat na webových stránkách Svaté Hory <http://svata-hora.cz/varhany/adopce/>. Prosíme Vás proto o pomoc a předem Vám děkujeme

Nové svatohorské varhany v dílně varhanáře Vladimíra Šlajcha

Adventní benedikční koncert

Vladimír Šlajch na svatohorském kúru

Závěr zpívání u jesliček, „Narodil se Kristus Pán“

za každou adoptovanou písňáku.

Do konce roku 2015 již bylo adoptováno 90 písňáků v hodnotě 1,430 tisíc Kč.

Časopis

V období 1. republiky, kdy se díky Matici uskutečnily zásadní projekty, např. stavba exercičního domu, oprava náměstí a celého areálu, stavba varhan, začala Matice s vydáváním časopisu Svatá Hora, který byl jejím věstníkem. V návaznosti na tento historický fakt se ke dni 7. dubna 2011 Matice Svatohorská stala opět jeho vydavatelem. Převzala jej po vzájemné dohodě od Římskokatolické farnosti. Prvním impulzem jeho znovuzrození byl skromný počátek novodobé éry časopisu pod patronátem P. Josefa Břicháčka. K dalšímu rozvoji došlo zejména péčí svatohorského faráře P. Stanislava Příbyla. S odchodem P. Příbyla ze Svaté Hory časopis postupně převzali šéfredaktoři P. Josef Michalčík a poté P. Anton Verbovský. Roku 2011 nakonec dochází k opětovnému převzetí vydávání časopisu Maticí Svatohorskou. Hlavní podíl na vydávání časopisu má redakční rada pod vedením P. Mgr. Davida Horáčka. Tímto bychom jim i ostatním přispěvatelům chtěli vyjádřit naše upřímné díky.

Benefiční koncerty

Ve spolupráci s ing. Ivanem Fuksou, který zajistil dva interprety z Národního divadla v Praze (solistu ND Vratislava Kříže a trumpetistu orchestru ND Vladimíra Rejla), úspěšně pokračuje série benefičních koncertů. Po loňském výpadku z důvodu rekonstrukce Basiliky jsme letos navázali květnovým benefičním koncertem. Celý výtěžek vstupného byl poukázán na stavbu nových velkých varhan.

Putovní výstava fotografií Svaté Hory

V roce 2015 proběhl třetí ročník výstavy fotografií Svaté Hory. Těchto cca 40 fotografií, které vznikly v posledních deseti letech, bylo k vidění v Praze v prostorách Katolické teologické fakulty UK a v Německém Neukirchen beim hl. Blut. Hlasováním návštěvníků těchto výstav bylo vybráno 12 nejúspěšnějších fotografií, z nichž byl sestaven a vytištěn nástěnný kalendář na letošní rok.

Výstava se konala za finančního přispění Česko-německého fondu budoucnosti a města Příbram.

V letošním roce proběhne čtvrtý ročník této úspěšné výstavy. V současnosti jsou fotografie vystaveny v Konviktu v Březnici v Galerii Ludvíka Kuby až do 30. 9. 2016.

Zpívání u jesliček

V době Vánoc se v Bazilice na Svaté Hoře uskutečnil třetí ročník zpívání koled u jesliček. Zpěv lidu doprovodili profesionální varhaníci. Akce se setkala s velkým ohlasem všech zúčastněných, rádi bychom ji tedy zopakovali i o letošních Vánocích.

Pro účastníky byly k dispozici speciálně vytištěné zpěvníčky. Zpěv lidu doprovázeli profesionální i amatérští varhaníci. Zpěv se uskutečnil celkem ve čtyřech termínech, vždy s velkým ohlasem všech zúčastněných. Bazilika byla vždy plně obsazena a celou hodinu zde zněly vánoční koledy.

Akce probíhala za podpory města Příbram.

Výroční členská schůze Matice Svatohorské

Rozpracované a plánované aktivity

V letošním roce je nutno provést stavební úpravy na kůru a na půdách tak, aby bylo možno varhany postupně instalovat.

Rovněž nadále pokračuje možnost adopcí varhanních písňáků podle stejných pravidel.

Výstava fotografií Svaté Hory bude od 1. 10. 2016 přesunuta do Prahy do kostela sv. Kajetána v Nerudově ulici. Tento projekt je realizován za finanční podpory města Příbram, města Březnice, Římskokatolické farnosti u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram - Svatá Hora a spolku Matice Svatohorská.

Závěr

Chtěla bych poděkovat členům výboru Matice Svatohorské za veškeré jejich úsilí v tomto volebním období. Všem členům Matice Svatohorské, dárcům a dobrodincům děkuji za jejich pomoc, podporu a modlitby. Protektorovi Matice P. Janu Sokulskému přeji pevné nervy a pevné zdraví a stálou pomoc a ochranu Matky Boží v jeho úřadě.

Věra Langová, předsedkyně výboru Matice Svatohorské

22. dubna 2016 projednáno výborem Matice Svatohorské a doporučeno ke schválení Výroční členskou schůzí.

Schváleno Výroční členskou schůzí 28. 5. 2016

Svatá Hora 28. 5. 2016

Titulární svatohorský varhaník prof. Jaroslav Tůma při vernisáži výstavy fotografií Svaté Hory v Březnici

Rekonstrukce v obrazech

Podzemní prostor pod severním ambitem po vybourání protipožární nádrže

Zde bude ukryta technologie klimatizace

Po rekonstrukci se stal tento multifunkční prostor součástí expozic svatohorského poutního muzea

1

Archeologický průzkum podzemních prostor pod Mníšeckou kaplí odkryl odvodňovací systém. Ten se později stal součástí expozice

2

Pohled do expozice

2

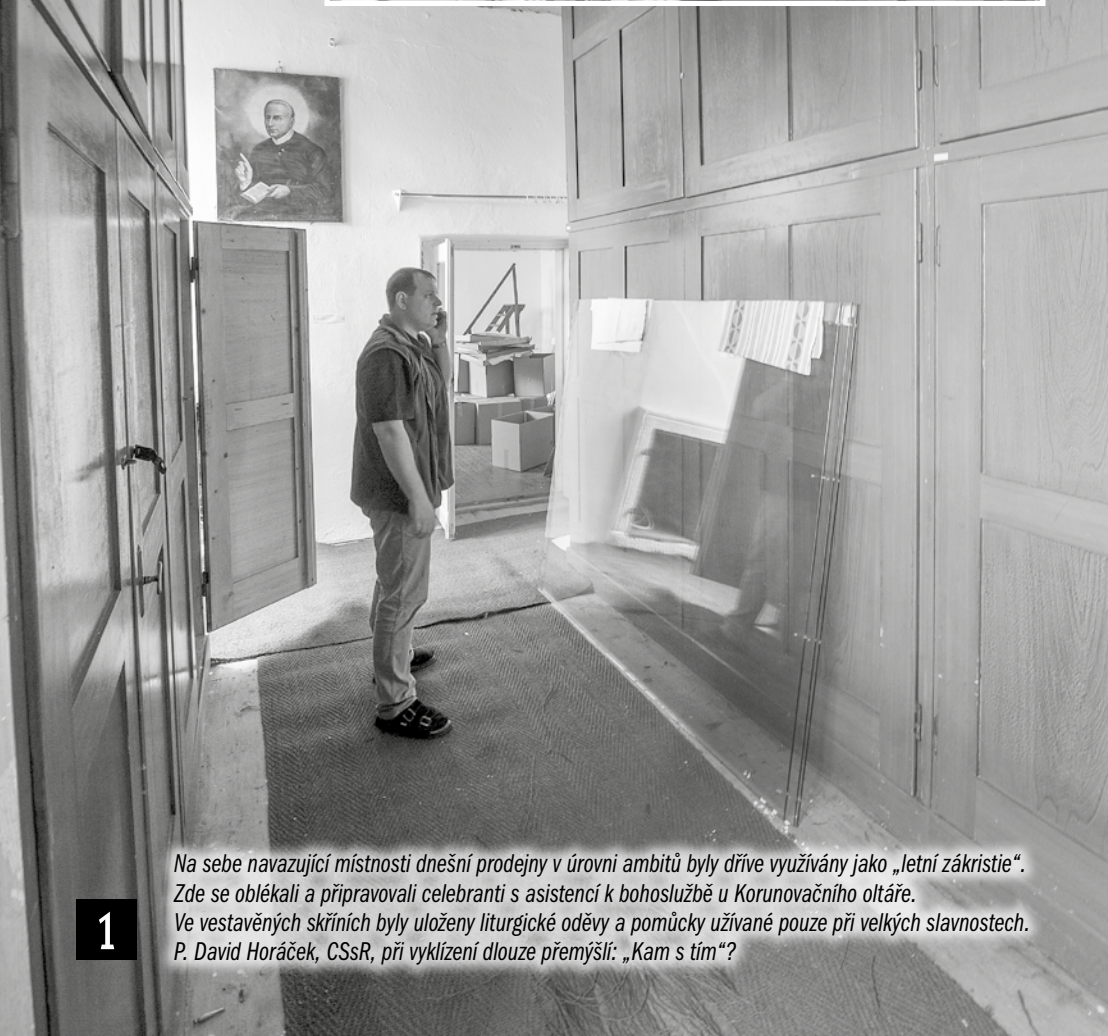
1

Archeologický průzkum podzemních prostor

2

Na sebe navazující místnosti dnešní prodejny v úrovni ambítů byly dříve využívány jako „letní zákristie“. Zde se oblékali a připravovali celebranti s asistencí k bohoslužbě u Korunovačního oltáře. Ve vestavěných skříních byly uloženy liturgické oděvy a pomůcky užívané pouze při velkých slavnostech. P. David Horáček, CSsR, při vyklázení dlouze přemýšlí: „Kam s tím“?

2
Pohled na schodiště
k hodinové věži

3
Skříně demontované z „letní zákristie“. Vybourané pohledy a příčky. Pohled do prostoru ze schodiště na hodinovou věž

5
Vestavba schodiště na hodinovou věž, sociálního zařízení a výtahu

1

Vystěhovaná prodejna Sacromontany

6

Prodejna je připravena přivítat první návštěvníky

5

Instalace schodiště k hodinové věži

6

6

6

1

Dveře v ambitech u Mnišecké kaple nás zavedou do této haly. V levé části nás chodba zavede do prodejny muzea, po schodech se dostaneme do expozice muzea pod ambitem. Dveře před námi zpřístupňují chodbu rezidence.

1

Pohled od prodejny do farního sálu

1

Východ do ambitů

2

Dveřmi vpravo se dostaneme do farního sálu

2

Pohled od dveří do rezidence

1

Farní sál. Mobiliiář, který nebylo možno vystěhovat, byl zabezpečen proti poškození

2

1

Vystěhovaná chodba rezidence

3

2

4

5

6

7

1

Chdoba klauzury. Společenská místnost komunity je za dveřmi vpravo

Za dveřmi vlevo je společenská místnost komunity. Černé skříně ukrývají obnovené sociální zařízení

2

Ústní modlitba

Sv. Matka Tereza z Kalkaty říkala: *Mnozí se neumí modlit, mnozí se neodvažují modlit a konečně, mnozí se modlit nechtějí. Zanedbávání modlitby mívá často za následek selhání a ztrátu povolání, neboť modlitba je pokrmem duchovního života. Jejím zanedbáváním duchovní život strádá a ztráta povolání je nevyhnutelná. Mnoho modliteb je nedostačujících. Je třeba se modlit oddaně, upřímně a se zbožnou úctou. Je třeba, abychom se modlili vytrvale a s velkou láskou. Je obtížné se modlit, když nevíme jak. Ke správné modlitbě musíme dojít sami. Prvním prostředníkem je mlčení. Duše oddané modlitbě milují ticho. Nemůžeme se vrhnout přímo do Boží přítomnosti, jestliže se necvičíme ve vnitřním i vnějším mlčení. Měli bychom se proto cvičit především v ovládní mysli, oči a jazyka.*

Sv. Rafael od svatého Josefa napsal: *Svět mě může připravit úplně o všechno, ale jedna věc mu navždycky zůstane nedostupná - modlitba. V ní se minulost, současnost i budoucnost koncentruje do podoby naděje. Modlitba je úkryt, ve kterém dochází k setkání s Otcem. Boží moudrost ústy proroka Izaiáše přirovnává toto setkání k tajemství, ve kterém vyprahlá země přijímá déšť. Člověk je půda, modlitba přináší životodárný déšť. Setkání těchto dvou tajemství může zrodit dobrodružství života. Může, protože zde hodně záleží na postoji člověka - na tom, jakou půdou se stane.*

Ježíš dává učedníkům modlitbu Otčenáš poté, co ho výslovně prosili, aby je naučil modlit se. Byli zřejmě fascinováni Ježíšovým příkladem, jenž se vzdálil, aby se ponořil do modlitby. Ježíš nám sděluje, jak se máme modlit. Kdo nám může lépe říci, jak hovořit s Otcem, než sám Syn? *Otčenáš* je Ježíšovým darem, který odpovídá nutným duchovním potřebám učedníků. Pán ale v evangeliu také napomíná: *Když se modlíte, nebud'te přítom povídání jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov.*

Dokonalá modlitba nespočívá v mnoha slovech, ale v žáru touhy, která zvedá srdce k Ježíši, jak to učila Matka Tereza. Kolik zbytečných řečí obsahuje každý den našeho života. Dokonce i modlitba má své úskalí. Často plýváme slovy. Prvním krokem naší modlitby by mělo být ztišení. Pak odstraníme všechny rušivé a únikové signály našeho JÁ. My máme sklon podvědomě říkat: ať je vše podle mé vůle. Modlitba Ježíšova nám pomáhá odstranit tuto křeč z našeho životního programu, kde naše JÁ svévolně vstupuje Bohu do cesty ke své vlastní škodě.

Naše modlitby jsou většinou modlitby ústní; naše slova by měla být upřímná a vycházet ze srdce naplněného láskou. *Ústní modlitba* je Bohu velmi milá, ale musí být opravdová: slova musí vyjadřovat, co cítí srdce. Nestačí jen odříkávat naučené formule, protože Bůh nechce jen vnější projevy úcty, chce naše důvěrné přátelství. Modlitba je stavem duše, která se připodobňuje Bohu; je to také důvěrné a uctivé rozmlouvání s Bohem. Ústní modlitba je jednoduchý a účinný prostředek. Našemu Pánu - jak čteme v evangeliu - se zachtělo zanechat nám vynikající ústní modlitbu *Otče náš*. Modlitba *Otče náš* je dokonalým tvarem modlitby. Není dlouhá, obsahuje jen tolik slov a vět, kolik je jich zapotřebí, aby bylo vyjádřeno všechno, co je podstatné v našem dialogu s Bohem. Je to modlitba v množném čísle. Každý, kdo se jí modlí, i o samotě, modlí se s celým světem, se všemi, kdo tvoří velké společenství Božích dětí kolem Otce. Zbavuje člověka samoty.

Intuice a zkušenost církevního společenství kladou modlitbu, kterou Ježíš daroval svým učedníkům, do oblasti vztahu člověka s Bohem. Tento vztah se musí promítat do každodenního jednání. Modlitba *Otčenáš* ukazuje, že když chceme, aby nás Hospodin slyšel, není třeba mnoha slov. *Otčenáš* je základním vyznáním víry. Tuto modlitbu může ve svém srdci nosit a posleze ji také vyslovovat každý člověk, musí ale přijímat skutečnost, že Bůh je Otec, a že všechny jeho děti jsou bratři a sestry.

Ústní modlitba je důsledkem přemíry lásky, a proto bychom se jí měli velmi často věnovat, počínaje ranním obětováním dne a konče naší poslední myšlenkou věnovanou Bohu před usnutím. Skutečným středem našeho života však bohužel často není Pán, ale my sami. *Ústní modlitby* jsou výjimečným prostředkem, abychom si udržovali vědomí Boží přítomnosti ve všech činnostech během celého dne. K tomu je nezbytné věnovat pozornost tomu, co Pánu říkáme.

Matka Tereza zasvěceným osobám řekla: *Pro nás řeholníky je modlitba posvátnou povinností a velikým posláním. Nesmíme nikdy zapomenout, že máme vzhledem k našemu stavu povinnost snažit se o dokonalost a neustále k ní směřovat. Budeme přistupovat k modlitbě s vědomím mnohých potřeb a zájmů, které neseme ve svých rukou, a věnovat se všem duchovním cvičením s velkou touhou. Hovořte v těchto modlitbách s Bohem s velkou úctou a důvěrou. Modlete se se sepjatými rukama, sklopenými očima a povzneseným srdcem a vaše modlitby se stanou čistou obětí Bohu. Své modlitby ne-prodlužujte ani neuspěchejte, nemluvte příliš hlasitě ani příliš tiše, ale zbožně a s velkou láskou, s prostotou bez přílišné citovosti, nabídněte Bohu svou chválu celou svou duší a celým svým srdcem. Musíme znát obsah slov, která říkáme, a cítit sladkost každého z nich, abychom měli z modlitby veliký užitek. Musíme občas rozjímat o slovech modlitby, a tak v nich najdeme spočinutí i během dne. Zanedbávání ústní modlitby by znamenalo velikou újmu pro duchovní život. Někdy budeme muset bojovat v malých, ale potřebných detailech, jako je zřetelná výslovnost, vyhýbání se rutině. Pak je nutné snažit se alespoň o vnější pozornost spočívající v odmítání jakékoliv vnější činnosti, která by ze své vlastní přirozenosti narušovala pozornost vnitřní. V každém případě si musíme uzpůsobit životní plán tak, abychom se vždy, když nastane okamžik ústní modlitby, například Anděl Páně nebo růžence, dokázali podle možností soustředit. Bez zvláštní Boží milosti nelze věnovat stálou a dokonalou pozornost smyslu a významu slov. Někdy se člověk soustředí spíše na způsob, jak modlitbu říká, jindy věnuje pozornost spíše osobě, ke které hovoří. Svatý Tomáš nám klade na srdce: „Ti, kdo jsou povoláni k dlům činného života, by se velmi mylili, kdyby se domnívali, že jsou osvobozeni od kontemplativního života. Kontemplace musí provázet život služby.“*

Nejlepším prostředkem pro duchovní pokrok je modlitba a duchovní četba. Při ústní modlitbě mluvíme s Bohem my, při rozjímavé modlitbě mluví Bůh k nám. Právě v ní se

Bůh vylévá do nás. „Vezmi a čti,“ slyšel svatý Augustin, a po četbě se změnil jeho celý život. I život svatého Ignáce se změnil, když četl jako zraněný voják životopisy svatých. Jak často jsme i my pocítili během duchovní četby, že se naše duše naplňuje světlem. Svatý Tomáš Kempenský píše: „Vezmi knihu do svých rukou tak, jak vzal do svých rukou Simeon dítě Ježíše. Na závěr knihu zavři a poděkuj za každé slovo z úst Božích, protože jsi našel na Božím poli ukrytý poklad.“ Svatý Bernard říká: „Nesnaž se ani tolik rozumět tomu, co čteš, jako spíše povzbudit se tím, co čteš. Ať nezemřeme hladu uprostřed nadbytku.“ Nečteme-li dobře, pak nám četba opravdu nepřináší mnoho užitku.

Duchovní četba je jedno z nejužasnějších duchovních cvičení a jedna z těch povinností, kterou si nemůže nikdo dovolit zanedbávat. Když si vybíráš knihu, nikdy si nevybírej něco, co je pro tebe příliš obtížné, ale vždy si vyvol něco, co ti přinese největší duchovní užitek.

Písmo říká o patriarchovi Henochovi, že vždy „chodil s Bohem“, že na něj myslel ve svých radostech, v nesnázích i při práci. Kéž by se nám dařilo něco podobného! Kéž bychom mohli putovat tímto světem v blízkosti Boha! Tak blízko, že bychom živě cítili jeho přítomnost a všechno sdíleli s ním. Matka Tereza mluvila: *Modlitba stále naplňuje svět. Není vlastně žádné „já se modlím“, ale Ježíš se modlí ve mně a se mnou; a proto se modlí celé Kristovo Tělo!* Bůh je ve mně, jeho přítomnost je daleko důvěrnější, než jsem já sama sobě: „V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme“ (Sk 17,28). *Vždyť je to on, který dává život, sílu a být všemu, co existuje, a bez jeho stále přítomnosti by se všechno vrátilo do nicoty. Uvažujte o tom, že jste v Bohu, obklopeni Bohem a zahaleni do něho, že plynete v Bohu.*

P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR

Listárna

Panna Marie svatohorská zůstává v mých vzpomínkách

Na Svatou Horu jsem jezdila s maminkou a s mým bratrem už jako dítě. Měli jsme „dráhu“ zadarmo, protože tatínek pracoval v louneckých železničních dílnách jako zámečnický. Jezdili jsme vždy na dva dny a obyčejně jsme přespávali v domku pod Svatou Horou u sester Andělových. To si všechno pamatuji. Potom jsme už jezdili autobusem jako zájezd, za komunistů to moc nešlo, a tak jsme všichni využívali hornický den. Na ten jsme však nikdy nešli a všichni jsme pospíchali za tou naší Pannou Marií svatohorskou. Přeji si jen, abych se ještě podívala a navštívila Svatou Horu, ale jak dá Pán Bůh, léta přibývají a nemůžeme už nic plánovat, ale přijímat vše, jak to jde.

Když vzpomenete, pomodlete se za mě, za ty moje rodiny, mám dvě dcery, pět vnoučat a čtrnáct pravnoučat. Jsou, díky Bohu, věřící, dva z nich ministrují, všichni chodí na nedělní mše svaté, a tak jsem po této stránce s nimi spokojená; a to mě moc posiluje.

Hedvika Militká, Libochovice

Kdo je můj bližní?

Evangelium – Lk 10,25-37: Kdo je můj bližní? Slova svatého evangelia podle Lukáše. Jeden znalec Zákona povstal, aby přivedl Ježíše do úzkých, a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“ (Ježíš) mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“ On odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe.“ Řekl mu: „Správně jsi odpověděl. To dělej a budeš žít.“ Ale on se chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš se ujal slova a řekl: „Jeden člověk sestupoval z Jeruzaléma do Jericha a ocitl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Také jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumaru, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: `Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.` Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se ocitl mezi lupiči?“ On odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“

Kázání o 15. neděli v mezidobí

Zamysleme se, bratři a sestry, znovu nad dnešním evangeliem. Učitel zákona očekával teoretické objasnění toho, co má dělat, aby získal věčný život a místo toho se dočkal výzvy: „Jdi a jednej stejně jako Samaritán z mého příběhu. Miluj nejen slovem, ale svým jednáním, pomáhajícím, soucitným činem.“

Sestry a bratři, před nějakým časem jsem (znovu) poslouchal text Josefa Škvoreckého se zvláštním názvem „Blues libeňského plynojemu“. Říká v něm: „Láska je jen slovo, zběsilost a prázdný pojem“. Přiznám se, že pana Škvoreckého mi bylo po poslechu toho zhudebněného textu líto, pokud si to tedy opravdu myslel... Láska je přece, jak dnes Ježíš jasně ukazuje, vše jiné, než „jen slovo“. Láska k bližnímu není „jen problém“, o kterém se má mluvit či debatovat, ale mohutností, která se má každodenně žít.

A tak mám na Vás, vážení přátelé v Kristu, na závěr dnešního kázání, prosbu. Nedojíme se nad slovem láska anebo – tím spíš - nehodnoíme a nesuďme druhé, jak to mají, podle nás, s láskou, ale položme konkrétní otázku sami sobě: Jak vypadá moje láska k bližnímu... i k Pánu Bohu? Není moje láska ve skutečnosti také jen slovo? **A co s tím, je-li tomu tak, s Boží pomocí - alespoň v jedné konkrétní věci - udělám?**

P. Jan Kuník. (Inspirace: www.pastorace.cz)

Kdo je můj bližní?

Noc kostelů 2016

na Svaté Hoře

V pořadí již osmý ročník Noci kostelů se konal 10. června. Jedná se o akci, která po dobu večerních hodin zpřístupňuje široké veřejnosti kostely po celé České republice. Motto tohoto ročníku bylo inspirované Knihou Zjevení svatého apoštola Jana: „Jeho brány zůstanou ve dne otevřené, noc tam už nebude“.

„Symbolem Noci kostelů jsou otevřené dveře kostelů, aby každý mohl zavítat do kostela a aby každý mohl zahlédnout světlo. Duchovní světlo, které není fyzické, ale chce ukazovat na vztahy lidí, kteří do kostela či modlitebny chodí, chce ukazovat na dobro, které se z tohoto místa šíří, chce ukazovat na krásu a harmonii, které může návštěvník zahlédnout.“

(R. D. Mgr. Roman Kubín, biskupský delegát pro pastorační práci v brněnské diecézi)

Největším lákadlem letošní Noci kostelů na Svaté Hoře byly prostory, které prošly obnovou během rekonstrukce: pokoje horní chodby barokní jezuitské rezidence, sklepní prostory a nové muzeum v prostorách pod ambity. Na jejich prohlídku proto byly z kapacitních důvodů zavedeny pořadové lístky, které také zajistily to, aby si návštěvník nerezervoval dvě prohlídky, které by se časově překrývaly.

Večerní program byl tradičně zahájen v 18.45 hodin otevřením Pražské a Březnické brány a společným zvoněním ve všech příbramských chrámech. Současně byly zpřístupněny svatohorské schody, po nichž návštěvníci přicházeli se svícemi v rukou. Po celý večer zůstaly otevřeny rohové kaple i svatohorská prodejna. Do Dušičkové kaple v západním křídle ambity lidé přicházeli zapálit svíce za své blízké a zemřelé.

Ve 20 hodin byl zahájen program v bazilice, kde se konal koncert svatohorského regenschoriho Mikoláše Troupa. Následovala světelná prohlídka baziliky. Při ní jsou osvětlovány a odborným výkladem doprovázeny jednotlivé části výzdoby interiéru chrámu. Návštěvník tak má jedinečnou možnost povšimnout si konkrétních prvků výzdoby i v její časové posloupnosti. Zvláště důkladně pak byly představeny komponenty oltáře. Na závěr zazněly opět varhany. Program v bazilice se pro nově přichozí opakoval od 21 hodin.

V průběhu večera byla možnost se zúčastnit již zmíněných prohlídek nově zrekonstruovaných prostor. Pod severním křídlem ambity vznikly rozsáhlé prostory muzea, které byly opatřeny řadou panelů a vitrín, jež mapují historii Svaté Hory od nejstarších dob po současnost. Jsou zde také k vidění archeologické nálezy, objevené při rekonstrukci, včetně kosterních pozůstatků či historické pece.

Další z komentovaných prohlídek vedla horní chodbou probošství. Přichozí měli možnost nahlédnout do vzorově obnoveného pokoje, kde byly v rámci rekonstrukce obnoveny původní klenby a výmalby. Poslední z komentovaných prohlídek zavedla návštěvníky do nově zrekonstruovaných sklepů pod budovou probošství, které nyní slouží jako výukové a přednáškové prostory.

Na závěr večera Noci kostelů zazněl na Svatohorském náměstí tradiční Svatohorský Zdrávas v podání regenschoriho Mikoláše Troupa a proběhlo pozhánání Milostnou soškou Panny Marie z Pražské brány. Celý večer byl rámcově ukončen opět společným zvoněním.

Na Noc kostelů byly dále v Příbrami zpřístupněny kostel sv. Jakuba Staršího a kostel sboru Mistra Jakoubka ze Stříbra na Březových Horách, kde byly též připraveny doprovodné programy. Pro usnadnění pohybu mezi těmito místy byla po dobu celé noci zavedena speciální kyvadlová doprava MHD.

V týž den probíhal v Příbrami v rámci 800. výročí města také celodenní program u Nového rybníka a hudební festival v letním kině. Každý si tedy přišel na své.

Barbora Blahnová

Náš časopis v roce 2015 a 2016

Milí čtenáři,

od některých z vás dostáváme reakce, ve kterých píšete o tom, že jsou vám zaslána stará čísla. Rádi bychom vám proto vysvětlili tento časový posun.

Pokud odebíráte časopis již delší čas, jistě víte o tom, že po dobu rekonstrukce Svaté Hory nevycházel. Zároveň v té době došlo k rozpadu redakční rady. Časopis tedy nevycházel déle než rok. O tom redakce v minulosti psala a čtenářům přislíbila všechna čísla dodat. Postupně vycházejí ta čísla, která měla vyjít v roce 2015 a 2016. Jako periodikum odebírané i státními institucemi a knihovnami takto vyjít musí.

Redakce zachovává časovou posloupnost, a proto jsou v časopise uveřejněny starší akce a zprávy. Další čísla z roku 2016 jsou již v tisku nebo na nich redakce pracuje.

Kalendář akcí a událostí vyšel jako příloha v minulém čísle časopisu a současně je zveřejňován na webových stránkách farnosti Svatá Hora (www.svata-hora.cz). Můžete tedy nahlédnout i tam, abyste si případnou návštěvu Svaté Hory mohli naplánovat.

Je nám líto, že někteří odběratelé a čtenáři jsou nemile překvapeni. Nová redakce je složená z dobrovolníků a intenzivně pracuje v rámci svého volného času na tom, aby se chybějící čísla obdrželi co nejdříve.

Za redakční radu P. David Horáček, CSSr

Zprávy ze Svaté Hory

- ❑ Další z řady **benefičních koncertů** na dostavbu svatohorských varhan se uskutečnil ve středu 4. května. Koncert pořádal ing. Ivan Fuksa ve spolupráci s Maticí svatohorskou.
- ❑ V sobotu 7. května proběhla na Svaté Hoře **15. pouť za duchovní povolání**. Hlavním celebrantem byl Mons. Václav Malý, pomocný biskup pražský.
- ❑ V úterý 17. května jsme na Svaté Hoře přivítali **kněze z vikariátu Kladno**, kteří zde vykonali pouť se mší svatou a vikariátní konferenci.
- ❑ 21. května se sešli **příslušníci bývalých PTP** k tradiční pouti. V ten samý den připutovalo na 250 poutníků z vikariátu Sušice - Nepomuk.
- ❑ V neděli 22. května celebroval mši svatou v 9:00 hodin **prof. Max Kašparů**, čtení četl **RNDr. Jiří Grygar**. Po mši svaté proběhla autogramiáda obou hostů.
- ❑ Při mši svaté v 11 hodin dne 21. května jsme slavili **první svaté přijímání**. Děti připravoval P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR.
- ❑ Od konce května opět dojíždějí **svatohorští redemptoristé** do Prahy **do kostela sv. Kajetána** v Nerudově ulici. Bohoslužby jsou v pátek v 18 hodin.
- ❑ Sobota 28. května patřila **pouti Matice svatohorské**. Proběhla výroční schůze, na níž byl zvolen nový výbor.
- ❑ **Orelská pouť** proběhla v sobotu 28. května. Začala mší svatou v 11:30 u Korunovačnického oltáře. Poutníci se pomodlili křížovou cestu s požehnáním na cestu.
- ❑ 4. června jsme slavili **vigílii slavnosti Korunovace**. Mši svatou v 19:30 sloužil P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR.
- ❑ **Slavnost Korunovace** byla spojena s otevřením Brány milosrdenství. Hlavním celebrantem mše svaté v 9:00 byl kardinál Dominik Duka. Spojené pěvecké sbory a rozšířená Příbramská filharmonie provedli Dvořákovu mši D dur „Lužanskou“.
- ❑ Již tradiční **Noc kostelů** se uskutečnila v pátek 10. června. Zájem o nově obnovené prostory byl obrovský.
- ❑ V rámci oslav 800 let vzniku města Příbrami proběhla v sobotu 11. června při příležitosti **20. setkání hornických měst a obcí ČR a 16. evropského dne horníků a hutníků** společná mše svatá u Korunovačnického oltáře. Mši svatou celebroval biskup Václav Malý.
- ❑ Sobota 18. června se stala poutním dnem pro **recko-katolíky** z ČR, jichž se zde sešlo téměř 400. Liturgii slavili u Korunovačnického oltáře.
- ❑ V pátek 24. června **zasedal výbor Matice** svatohorské. Na svém 150. zasedání dne 24. 6. 2016 výbor

- Matice Svatohorské
- a) zvolil podle stanov Matice z členů nově zvoleného výboru Matice na další tříleté funkční období její předsednictvo:
 - 1) předsedkyni - Věru Langovou
 - 2) místopředsedkyni - Ivu Duškovou
 - 3) jednatelku - Marii Štefaníkovou
 - b) vzal na vědomí informace o benefičním koncertu, který se uskutečnil pod záštitou Ing. Ivana Fuksy dne 4. 5. 2016 v bazilice a jehož celý výtěžek ve výši 13 800,- Kč byl určen na dostavbu velkých varhan (řezbářské práce) v celkové výši 550 000,- Kč
 - c) schválil proplacení faktur za stavbu velkých varhan (řezbářské práce) v celkové výši 550 000,- Kč
 - ❑ Od července je novým členem komunity svatohorských kněží **P. Jan Kuník**. Více v rozhovoru.
 - ❑ 16. června v 18 hodin se v bazilice na Svaté Hoře uskutečnil **slavnostní koncert studentů** středočeské mezinárodní pěvecké dílny. Na programu byla duchovní hudba českých i světových hudebních skladatelů A. Michny z Otradovic, G. F. Händela, W. A. Mozarta, Ch. Gounoda, G. Pucciniho, A. Dvořáka ad.
 - ❑ **Mši svatou** v neděli 17. července v 9 hodin **přenasel Český rozhlas**, stanice Vltava. Hlavním celebrantem byl P. David Horáček, CSsR.
 - ❑ V průběhu prázdnin sloužil P. David Horáček, CSsR. mše svaté na několika **dětských táborech**, např. na Slivici, v Oborách a v Hranicích u Nových Hradů.
 - ❑ V sobotu 23. července byla u Korunovačnického oltáře **pouť augustiniánské mládeže**, celkem 270 osob a v neděli 7. srpna připutovalo **200 poutníků z bavorského Passau**.
 - ❑ **Vigílii Nanebevzetí Panny Marie** v sobotu 20. srpna sloužil v 19:30 P. Jan Kuník. Hlavní poutní slavnost v neděli v 9:00 sloužil Mons. Jan Baxant.

V období květen - srpen 2016 navštívili Svatou Horu poutníci z těchto míst: Plánice, Kozlovice, Chrudim, Plzeň, Rokycany, Mrákov, Domažlice, Bečov nad Teplou, Vodňany, Blovice, Kladno Rozdělův, Blatná, Strakonice, Cheb.

Ze zahraničí přijeli poutníci z Německa - 7x, Chorvatska, USA - 6x, Slovenska - 3x, Itálie - 3x, Španělska - 2x, Kanady, Polska - 2x a Rakouska - 2x.

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2016

7. 4. - 10. 4.	4. Exercicie „Naděje církve“	P. Ondřej Salvat	1200 Kč
14. 4. - 17. 4.	Exercicie pro zdravotníky a ty, kteří pečují o druhé „Hledání zdrojů síly ke službě“	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč
9. 5. - 13. 5.	5. Exercicie „Modli se a pracuj“	P. Karel Satoria	1510 Kč
26. 5. - 29. 5.	Exercicie pro rozvedené i znovu seždané „Hodnotný život i v těžkostech“	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč
6. 6. - 10. 6.	6. Seminář obnovy víry 1	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR	1510 Kč
4. 7. - 8. 7.	7. Seminář obnovy víry 2	SsR	1510 Kč
15. 8. - 19. 8.	8. „Typy setkání s Bohem podle Písma“ - exercicie v mlčení pro lidi středního věku	P. Angelo Scarano, S.S.L.	1510 Kč
28. 8. - 3. 9.	9. Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB	2310 Kč
15. 9. - 18. 9.	9. Exercicie pro seniory - „Zralý život a jeho závěr z pohledu víry“	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč
3. 10. - 7. 10.	10. Základní kurz duchovních cvičení (pro ty, kdo ještě nebyli na exerciciích)	P. David Horáček, CSsR	1510 Kč
10. 10. - 14. 10.	10. Exercicie pro muže „Král David“	P. Václav Hlypius, CSsR	1510 Kč
27. 10. - 30. 10.	10. Exercicie pro seniory - „Zralý život a jeho závěr z pohledu víry“	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč
13. 11. - 19. 11.	11. Exercicie pro kněze „Ježíš - chléb života podle 6. kapitoly Janova evangelia“	Mons. Aleš Opatrný	2310 Kč
20. 11. - 26. 11.	11. Exercicie pro kněze	P. Pavel Pola	2310 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram - Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex_dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

- 7. 6. **Oslava Božího Těla**. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Po mši svaté v 9.00 následuje eucharistický průvod.
- 12. 6. **Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova**. Mše svaté v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
- 13. 6. **Korunovace – vigílie**. Mše svaté v 7.00, 9.00, 17. 00. Po mši svaté v 19.30 následuje světelný průvod.
- 14. 6. **282. výročí Korunovace**. Hlavní mše svatá v 9.00, celebruje kardinál Dominik Duka, arcibiskup pražský.
- 19. 6. **Sv. Jana Nepomuka Neumanna, CSsR, biskupa**. Mše svaté v 7.00, 9.00, 17. 00.
- 27. 6. **Svátek Panny Marie, Matky ustavičné pomoci**. Mše svaté v 7.00, 9.00, 17. 00.
- 29. 6. **Sv. Petra a Pavla**. Doporučený svátek. Mše svaté v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
- 5. 7. **Sv. Cyrila a Metoděje**. Doporučený svátek. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
- 19. 7. **Nejsvětějšího Vykupitele**. Titulární slavnost kongregace redemptoristů.
- 1. 8. **Sv. Alfonse Maria de Liguori, CSsR**. Zakladatele redemptoristů. Mše svaté v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
- 2. 8. **Porciunkule**. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
- 15. 8. **Nanebevzetí Panny Marie**. Mše svaté v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
- 16. 8. **Poutní slavnost**. Hlavní mše svatá v 9.00, celebruje biskup Karel Herbst.
- 27. 8. **342. výročí posvěcení baziliky**. Mše svaté v 7.00, 9.00, 17. 00.
- 5. 9. **Pouť nemocných a zdravotně postižených**. Mše svatá v 11.00 s udělováním svátosti pomazání nemocných. **Pouť bývalých svatohorských vokalistů, trubačů a ministrantů**. Ostatní mše svaté v 7.00 a v 17. 00.
- 15. 9. **Panny Marie Bolestné**. Mše svaté v 7.00, 9.00, 17. 00.
- 28. 9. **Sv. Václava**. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
- 1. 11. **Všech svatých**. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
- 2. 11. **Všech věrných zemřelých**. Mše svaté v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00. Po odpolední mši svaté následuje dušičková pobožnost.
- 22. 11. **Ježíše Krista Krále**. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Od 12.00 do 15.00 adorace Nejsvětější Svátosti.
- 8. 12. **Slavnost Panny Marie** Počatí bez poskvrny prvotního hříchu. Mše v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
- 24. 12. **Štědrý den**. Ranní rožná mše v 6. 00. Další mše v 7.00, 9. 00, 16.00. Mše svatá v 17.00 není.
- 25. 12. **Boží Hod vánoční**. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
- 26. 12. **Sv. Štěpána**. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
- 27. 12. **Svátek Svaté Rodiny**. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
- 31. 12. **Sv. Silvestra**. Mše svaté v 7.00, 9.00, 17. 00. Mše svatá „novoroční“ ve 24.00.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle: Areál otevřen 6.30–17.00

Mše svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po každé mši je požehnání milostnou soškou a její uctívání

Před mši svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Po odpolední mši svatě jsou zpívány nešpory

Pondělí - sobota: Areál otevřen 6.30–18.00

Mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Před mši svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.00, 9.00 a 17.00

Ve čtvrtek Po odpolední mši svatě půlhodinová adorace

V pátek Mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské

V sobotu Po mši svatě v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na www.svata-hora.cz, nebo je předat osobně v sakristii

V postní době V pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence

V květnu Denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svatě májová pobožnost s katechezí

Svatost smíření: Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mši svatou, na požádání kdykoli

Zpovědní služba v bazilice po-so 10.00–12.00 hod. a 13.30–16.30 hod.

Schody: Svatohorské schody otevřeny 8.00–17.00 (v zimě jen do 15.30)

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí & pátek: 9.00–12.00; 13.00–15.30

V případě nutnosti je možné se na duchovní správu nepřetržitě obracet na tel: 603 797 393 - P. Sokulski, administrátor.

Svatohorské poutní muzeum, průvodcovská služba a prodejna

Odpovědná osoba Martina Jechortová.

Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny:

neděle: I. – XII: 9.00–17.00 • pondělí – sobota: I.–IV. & IX.–XII: 9.00–16.00 • V.–VIII.: 9.00–17.00

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. – IX. denně v otevíracích hodinách muzea, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea. Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Prohlídka areálu s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.

Prohlídka nové expozice muzea. Každý den v otevírací době prodejny.

Nové aktivity na Svaté Hoře Vám nabízíme díky projektu, který je spolufinancován Evropskou unií v rámci IOP Projekt CZ.1.06/5. 1. 00/24.09583 „Příbram - Svatá Hora - vzorová obnova poutního areálu“

EVROPSKÁ UNIE
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
ŠANCE PRO VÁŠ ROZVOJ

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu – dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje PostServis.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s, č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebrání pište na adresu redakce.

Šatříčky na této stránce
věnovali kostelníci
z Frydku Pavla Kozlová
a Milan Tomana.

Šatříčky ušila a vyšila
p. Alena Pustková
podle Milanova
návrhu.

Nedej, Matko, zahynouti,
dětem na vezdejší pouťi
a dej lidu proscímú
šťastně dojit k tvému Synu